

С позволение отъ Зевеса
Прочулъ са бѣше гласъ в' Одесса,
Че красна китка отъ Балкана
Отъ хубави цвѣтя набрана.

. (Янтра, стр. 101)

Че сатирата първоначално е била отправена къмъ Д. Мутевъ, се вижда и отъ слѣдния пасажъ на едно Славейково писмо: „... рече че взехъ да ся страхувамъ и за моѣж-тж смѣсенж киткж да ѣж не изяде котка та както одесскж тж...“ (П. Р. Славейковъ. Писма, М. сб. XX. 1904. стр. 32). Но наредъ съ Мутева хумористичнитѣ стрѣли на Чинтулова скоро засягатъ Славейкова и откриватъ началото на оная вражда между първитѣ български поети, която не заглъхва до края на робството. Въротно и Славейковъ, вече около появата на Чинтуловата сатгра или малко по-късно, ще е обивилъ на българския читателъ, че ще излъзе съ едно периодическо списание *Смѣсна китка*, защото още прѣзъ ноември 1850 година, той пише отъ Тръвна на приятели си Цѣтко Недевъ: „сега по збора зехъ отъ двѣ хиляди повече грошове за плата-та си и защото сме на пазаръ съ Екзарха въ Цариградъ (чрѣзъ писмъ) за печатаніе-то на една кчига подъ име *Смѣсна китка* като периодическо списаніе“ (П. Р. Славейковъ, цит. п., с. 22). Но, когато минало доста врѣме безъ да се яви обѣщаната книга, съмнѣніята на Чинтулова —

Че мышката я ушъ грабнала
А нея котката изяла.

го засѣнали толкозъ чувствително, че той счетъ за нужно въ писмото си отъ 31. V. 1852 година до Н. Х. Палаузовъ да се оплаче на своя приятель,